

Arrest

nr. 208 961 van 6 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 28 december 2015 België binnen en vraagt op 30 december 2015 asiel aan. Op 22 februari 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 23 februari 2018 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van origine Tadzjiek en een soennitische moslima te zijn.

U werd geboren in Pul-e Khumri, een district van de provincie Baghlan. Uw vader is afkomstig uit Ghorband, een district van de provincie Parwan. Omwille van de oorlog verhuisde uw volledige gezin naar Kerman te Iran toen u ongeveer tien jaar was. Toen u zestien à zeventien jaar oud was, trouwde u met uw huidige ex-man T. (...), een Afghaan die op jonge leeftijd naar Iran was verhuisd om er te gaan werken.

Uw vader werd ziek en aangezien zijn behandeling niet mogelijk was in Iran, keerde u samen met uw familie noodgedwongen terug naar Afghanistan. Uw ouders vestigden zich in Kabul. Kort daarna overleed uw vader.

U ging zelf mee met uw echtgenoot naar uw schoonfamilie in Pul-e Khumri en trok in bij uw schoonfamilie. Van meet af aan werd uw huwelijk door ernstige problemen gekenmerkt. Uw echtgenoot bleek aan allerlei drugs verslaafd te zijn en vergokte zijn bezittingen. Hij liet zich tevens in met allerlei criminele activiteiten. Zo verklaarde uw echtgenoot banden te hebben met de taliban. Daarnaast was u binnen dit huwelijk het slachtoffer van fysiek geweld. U werd geregeld door uw echtgenoot in elkaar geslagen. Dit geweld escaleerde dermate dat het in een miskraam resulteerde. Daarnaast besmette uw echtgenoot u ook met hepatitis C.

Ook met uw schoonfamilie had u geen goede relatie. Ze verleenden u erg weinig bewegingsvrijheid en u moest een boerka dragen. Van uw schoonmoeder mocht u niet buiten komen. Daarnaast hebben familieleden van uw echtgenoot, u kent hen niet persoonlijk, banden met de taliban. Ook uw schoonbroer Q. (...) en uw schoonvader J. A. (...) zijn lid van de taliban.

Aangezien uw echtgenoot zelf werkloos was, moest uw moeder u onderhouden. U kon ook op andere vormen van steun rekenen van uw familie. Wanneer u in elkaar geslagen werd door uw man, kwam uw broer M. (...) u herhaaldelijk ophalen in Pul-e Khumri om mee te gaan naar Kabul en bij uw moeder te verblijven. U verbleef tijdens uw huwelijk vaker in Kabul dan in Pul-e Khumri.

U vatte het plan op om de echtscheiding aan te vragen, maar uw echtgenoot was niet akkoord. Hij bedreigde u met de dood. Uiteindelijk had u er genoeg van. U overlegde met uw moeder alvorens de scheiding aan te vragen. Zij verklaarde zich akkoord, omdat uw leven anders kapot zou gaan. Ook uw broer was het met deze beslissing eens.

Vijf maanden voor uw vertrek regelde u uw echtscheiding. U ging naar het kantoor van de Vrouwenraad, samen met de broer van uw echtgenoot. Daar vertelde men u dat uw echtgenoot aanwezig moest zijn. Uw maternale oom M. (...) ging op zoek naar uw echtgenoot. Hij trof hem aan in Bagh e Qala Khana, vergezeld hem naar het politiekantoor. Uw echtgenoot bestookte een van de politieagenten met een mes en vluchtte. De politie probeerde hem neer te schieten maar uw man is weggelopen. Uiteindelijk werd hij opgepakt. De volgende dag werd hij naar het commissariaat gebracht. Daar werden zowel u als uw man ondervraagd. U vertelde de politie dat u wou scheiden van uw man omdat hij u niet kon onderhouden. Uw echtgenoot was op dat moment onder invloed en de politie zei hem: 'Als je jezelf niet kan onderhouden, hoe kan je dan je echtgenote onderhouden?'. Vervolgens vroegen ze hem iets te ondertekenen. Hierdoor was uw echtscheiding geregeld.

Na de echtscheiding ging u bij uw moeder en broer in Chelsutun te Kabul wonen. U noch uw familie hebben na de echtscheiding nog iets vernomen van uw ex-man. U weet niet waar hij momenteel verblijft. Uw broer en moeder besloten desalniettemin dat u moest vertrekken naar het buitenland. Uw broer verkocht zijn auto om uw reis te bekostigen. Een familie die recent bij jullie in de buurt kwam wonen, was al van plan om naar Europa te vertrekken. Uw moeder regelde dat u samen met deze familie Afghanistan kon verlaten. Deze familie hielp u met het regelen van uw paspoort en visum.

Op 10 december 2015 verliet u Kabul samen met deze Afghaanse familie, bestaande uit een broer, een zus, en haar zoontje. U werd door deze Afghaanse familie vergezeld tot in Duitsland. Zij besloten in Duitsland asiel aan te vragen. U kon evenwel niet blijven in Duitsland omdat u daar schoonfamilie heeft. Op 28 december 2015 kwam u aan op het Belgische grondgebied. Vervolgens diende u op 30 december 2015 een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een origineel paspoort, een originele taskara met vertaling, een kopie van een attest van de Vrouwenraad, een kopie van een verklaring over echtscheiding en een originele verklaring tot scheiding neer. Voorts diende u een attest van de centrumarts, een psychologisch verslag, een overzicht van uw medische dossier en allerhande medische documenten alsook een attest met de bevinden van het UZA m.b.t. uw hepatitis C in.

Na uw vertrek verhuisden uw moeder en broer naar een ander huis, omwille van een beslissing van de huisbaas en omdat uw echtgenoot blijkbaar toch naar Kabul was gekomen en op zoek was naar uw familie. Op het moment van het gehoor had u drie à vier maanden geleden voor het laatst contact gehad met uw moeder en broer. Toen ging het goed met hen. Sindsdien heeft u geen contact meer met hen gehad.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde uw voormalige echtgenoot te vrezen omwille van uw echtscheiding. Uw verklaringen hieromtrent zijn echter dermate tegenstrijdig dat de geloofwaardigheid ervan ernstig ondermijnd wordt. U verklaarde tijdens het gehoor op het CGVS dat u noch uw familie nog iets vernomen hadden van uw ex-man sinds uw echtscheiding. Toen u vervolgens concluderend werd gevraagd of u of uw familie niets meer hadden vernomen van uw echtgenoot, antwoordde u nog eens affirmatief (CGVS p. 25). De vaststelling dat u na de echtscheiding niets meer vernomen had van uw ex-man ondergraaft reeds de gegrondheid van uw vrees voor uw voormalige echtgenoot. Bovendien strookt deze bewering niet met uw voorgaande verklaringen. Eerder had u namelijk verklaard dat uw ex-man u na de echtscheiding zocht en u wou doden (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Daarnaast had u op het gehoor bij de DVZ ook verklaard dat uw broer en moeder bedreigd worden door uw man en dat hun leven in gevaar was (Vragenlijst CGVS, p. 5). U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd en poneerde dat u, toen u contact had gehad met uw moeder, ze u gezegd had dat blijkbaar uw ex naar Kabul was gekomen en hij op zoek was naar uw familie. Daarom zou uw familie ook verhuisd zijn (CGVS p. 26). Het CGVS kon aan deze uitleg echter geen geloof hechten daar u eerder had verklaard dat uw familie omwille van een beslissing van de huisbaas was verhuisd (CGVS p. 12). Vervolgens poogde u beide verklaringen met elkaar te verzoenen door te stellen dat dit om beide redenen zou geweest zijn (CGVS p. 26). Indien dit zo zou zijn, is het merkwaardig dat u, wanneer gepeild werd naar de redenen van hun verhuis, een beslissing van de huisbaas eerder vermeldt dan de dreiging die van uw ex-man zou uitgaan en hun leven in gevaar zou brengen. Daarenboven had u eerder verklaard dat het op moment van uw laatste contact, vier maanden voor het gehoor, goed ging met uw moeder en uw broer (CGVS p. 26). Verder merkt het CGVS op dat het toch zeer merkwaardig is dat u op het moment van het gehoor bij het CGVS al drie of vier maanden geen contact meer zou hebben met uw familie (CGVS, p.12). Mocht u zich werkelijk zorgen maken om de veiligheid van uw moeder en broer, dan kan worden verwacht dat u hen regelmatigere telefooneert.

Naast de problemen ten gevolge van uw huwelijk verklaarde u tevens een vrees te hebben voor uw voormalige schoonfamilie omwille van hun banden met de taliban. Uw verklaringen hieromtrent worden echter wederom op fundamentele wijze ondermijnd door tegenstrijdigheden. U werd gevraagd of u mensen kent die bij de taliban zitten. U antwoordde aanvankelijk ontkennend. De vraag werd geherformuleerd, waarop u verklaarde dat uw echtgenoot banden zou hebben met de taliban (CGVS p. 26). U liet echter na dit te vermelden tijdens uw voorgaande gehoor op DVZ (Vragenlijst CGVS, vraag 5) en probeerde deze omissie te vergoelijken door te poneren dat men u dit niet gevraagd heeft (CGVS p. 26). Enerzijds verwijst het CGVS naar het gegeven dat u bij het invullen van de vragenlijst erop gewezen werd dat er van u als asielzoeker verwacht wordt dat u nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom u bij uw terugkeer problemen vreest of riskeert. U kreeg eveneens de kans na dit gehoor om iets toe te voegen maar ging hier niet op in (Vragenlijst CGVS, vraag 8). Anderzijds blijkt dat u bij aanvang van het gehoor op het CGVS stelde dat u de essentie van uw problemen in Afghanistan kon vertellen en er zich geen problemen tijdens dit interview hadden voorgedaan (CGVS p. 2). Uw verklaring voor het niet vermelden van dergelijk belangrijk element dat het beweerde talibanlidmaatschap van uw ex toch is, kon bijgevolg geenszins uw geloofwaardigheid herstellen.

Voorts stelde u dat er nog familie van uw ex-man banden zouden hebben met de taliban. U slaagde er echter niet in te preciseren wie van hen dan wel taliban zouden zijn. U verklaarde niemand van de familie die een link heeft met de taliban persoonlijk te kennen (CGVS p. 26). U had evenwel eerder beweerd dat uw schoonvader en uw schoonbroer Q. (...), lid zouden zijn van de taliban (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat u dit vergeten was (CGVS p. 26). Dat u dergelijke zaken zou vergeten, is evenwel niet aannemelijk en ondermijnt de waarachtigheid van uw vrees voor de zogenaamde familieleden van uw echtgenoot.

Naast de familie van uw ex-man in Afghanistan, vreest u naar eigen zeggen ook twee of drie neven van uw echtgenoot in Duitsland. Dienaangaande merkt het CGVS op dat uw vrees voor vervolging volgens de Vluchtelingenconventie ten opzichte van het land waarvan u de nationaliteit bezit, in casu Afghanistan, dient beoordeeld worden. Volledigheidshalve stipt het CGVS aan dat u geen concrete informatie over deze personen kon aanbrengen. Zo kon u hun namen noch de namen van hun ouders geven. U wist niet wanneer of om welke redenen zij Afghanistan verlieten. U wist evenmin waar zij zich in Duitsland zouden bevinden. Dit is allemaal zeer vaag en doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Dat uw verklaringen op nogal wat punten weinig oprecht zijn, blijkt voorts ook uit uw relaas met betrekking tot uw reis naar België. U zou Afghanistan verlaten hebben met een familie bestaande uit een broer, een zus en haar zoontje (CGVS p. 4). Zij zouden u geholpen hebben bij het organiseren van uw reis en het regelen van uw paspoort (CGVS p. 15). Hoewel u de volledige weg van Afghanistan tot Duitsland met deze familie afgelegd heeft, wou u bijzonder weinig informatie over deze familie verschaffen en verklaarde u hen niet goed te kennen (CGVS p. 3). U werd tijdens het gehoor op het CGVS herhaaldelijk en op verschillende momenten tijdens het gehoor gevraagd naar de namen van deze mensen, maar bleef het antwoord schuldig (CGVS p. 3, 4, 15, 27). Voorts zijn uw verklaringen over wanneer u deze zogenaamde familie dan leerde kennen niet onderling consistent. U verklaarde aanvankelijk dat u hen een week voor vertrek had leren kennen, omdat zij uw burens waren geworden (CGVS p. 3, 15). De Afgaanse context in acht nemend is het reeds opmerkelijk dat een onbegeleide vrouw wordt meegestuurd met een familie die men door omstandigheden slechts een week op voorhand leerde kennen en waarmee u klaarblijkelijk geen contact had (CGVS p. 3). Daarenboven blijkt uit de uitgiftedatum van uw paspoort, waarvoor u eveneens beroep deed op deze zogenaamde familie, dat u deze familie vroeger had leren kennen. Dit paspoort werd immers op 3 augustus 2015 afgeleverd en u verliet Afghanistan pas op 10 december 2015. Pas toen u hierop gewezen werd tijdens het gehoor gaf u toe dat u hen reeds langer kende. Aangaande de door u aangehaalde problemen van huiselijk geweld in het kader van uw huwelijk dient in casu te worden vastgesteld dat deze niet langer actueel zijn. Uit uw verklaringen en de door u neergelegde stukken bleek immers dat u er vijf maanden voor vertrek in slaagde om te scheiden van uw echtgenoot. U kon hiervoor beroep doen op de Afgaanse autoriteiten, namelijk de politie en de Vrouwenraad. U werd hierbij eveneens gesteund door uw omgeving, die u aanraade om de scheiding aan te vragen (CGVS p. 25). Bij voorafgaand overleg verklaarde uw moeder zich akkoord met uw echtscheiding (CGVS p. 25). Ook uw broer, het oudste mannelijke gezinslid, ging akkoord (CGVS p. 25). Uw maternale oom M. (...) hielp u dan weer met het praktisch regelen van uw echtscheiding (CGVS p. 23). Zelfs uw schoonbroer ging (in afwezigheid van uw man) met u mee om de scheiding te regelen, al zou hij het politiecommissariaat hebben verlaten omdat hij vreesde te worden opgesloten (CGVS, p.21). Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, behalve uw ex-man, ook maar iemand tegen een scheiding gekant was. Zoals hierboven besproken betwist het CGVS ook dat er sinds uw echtscheiding nog een dreiging van uw voormalige echtgenoot uitging. Bijgevolg zijn er gegronde redenen om aan te nemen dat de vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen in geval van terugkeer.

De door u neergelegde stukken kunnen deze appreciatie niet omvormen. Uw paspoort en taskara met vertaling zijn slechts een indicatie van uw Afgaanse identiteit. De documenten met betrekking tot uw scheiding staven uw bewering dat u scheidde van uw echtgenoot, hetgeen door het CGVS niet betwist wordt. Voorts diende u een attest van uw centrumarts en een verslag van uw psycholoog in. U werd tijdens het gehoor gevraagd om de stukken die u wenste voor te leggen te overhandigen (CGVS p. 14). Uw medische documenten ontbraken op dat punt. Vervolgens legde u op het einde van het gehoor, toen u gevraagd of u zelf nog zaken wenste toe te voegen, twee medische attesten en een medisch dossier neer (CGVS p. 21).

Het psychologisch verslag en het attest van de centrumarts bevestigen dat u psychologische problemen heeft maar kunnen niet worden weerhouden als een overtuigend en tastbaar begin van bewijs van de problemen die u in Afghanistan zou hebben gekend. Een arts of psycholoog kan een uitspraak doen

over psychische dan wel fysische letsels die iemand heeft maar kan nooit uitsluitend geven over de omstandigheden die hieraan ten grondslag liggen. Een arts kan enkel voortgaan op hetgeen zijn patiënt – u dus – hem aanreikt. Dat uw psycholoog in het verslag vermeldt dat uw psychische toestand verband houdt met persoonlijke doodsb bedreigingen of huiselijk geweld betreft louter een weergave van uw eigen verklaringen. Bovendien staft dit geenszins uw verklaringen dat u momenteel nog steeds een reëel risico op vervolging door uw voormalige echtgenoot of schoonfamilie loopt.

In zoverre uit deze beide documenten, die overigens werden opgesteld door een arts en een psycholoog en niet door een psychiater, zou moeten blijken dat u kampt met psychische problemen, dient te worden opgemerkt dat hieruit geenszins kan worden afgeleid dat u ten tijde van uw gehoor bij het CGVS zou hebben gekampt met dermate ernstige psychische problemen dat van u niet mocht worden verwacht dat u dit gehoor kon volbrengen en dat u in dit kader volwaardige verklaringen kon afleggen. Uw raadsman bracht, op uw verzoek, het CGVS voor de datum van het gehoor op de hoogte van uw chronische hepatitis C maar maakte nog geen gewag van psychische problemen. Uzelf noch uw raadsman formuleerden bij aanvang van het gehoor bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat het, met uitzondering van een incoherente tijdslijn die kan toegeschreven worden aan uw gebrek aan scholing en waarmee het CGVS in haar beoordeling rekening houdt, op normale wijze is geschied, en kunnen hieruit geen noemenswaardige problemen worden afgeleid.

Ten slotte diende u ook een bundel medische documenten in. Deze betreffen uw contacten met verschillende artsen en voorzien een overzicht van alle medische behandelingen die u onderging in België, gaande van tandartsbezoeken tot uw psychische toestand. Wat uw psychische toestand betreft, wordt opnieuw verwezen naar de hierboven genoteerde opmerkingen. Aangaande andere medische aandoeningen vermeld in het dossier alsook de attestering dat u lijdt aan chronische hepatitis C kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat u zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van medische (psychologische) redenen, dient te wenden tot de daartoe geëigende procedure, i.c. een aanvraag van machtiging tot verblijf, gericht aan de Minister of zijn gemachtigde, op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.”

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke

Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerlachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden

bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Uit uw verklaringen bleek immers dat u zowel tijdens als na uw huwelijk kon terugvallen op uw familiaal netwerk te Kabul. U schetste een beeld waarbij u tijdens uw huwelijk heen en weer ging tussen Kabul en Pul-e Khumri (CGVS p. 14). Wanneer het niet goed ging in uw huwelijk, kwam uw broer u herhaaldelijk ophalen in Pul-e Khumri om u mee te nemen naar Kabul (CGVS p. 11, 24). U verklaarde dat u tijdens uw huwelijk vaker in Kabul verbleef dan in Pul-e Khumri (CGVS p. 11). Uw moeder verleende u ook financiële steun. (CGVS p. 23, 25). Na de echtscheiding kon u eveneens op uw familiaal netwerk leunen. U kon opnieuw intrekken bij uw moeder en broer (CGVS p. 27). Uw broer was dan weer bereid zijn auto te verkopen om uw reisweg te bekostigen (CGVS p. 3).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster gaat dieper in op de definiëring van het begrip vluchteling door artikel 1 van het Verdrag van Genève en past de vier elementen van deze bepaling toe op zichzelf. Daarbij wijst zij erop dat zij in België is en zich dus buiten haar land van herkomst bevindt en dat zij een alleenstaande vrouw is die bij een eventuele terugkeer vreest het risico te lopen om vervolgd te worden door haar ex-man, die een drugsverslaafde is. Zij citeert uit een aantal rapporten die volgens haar op haar situatie van toepassing zijn en stelt dat ze “een ‘single women’ en zeer kwetsbaar is”.

Vervolgens verwijst zij naar een passage uit het gehoorverslag waaruit blijkt dat zij verklaarde dat haar man nu misschien in Kabul is, waar veel verslaafde mensen zijn. Daarna betoogt zij het volgende:

“Verzoekers ex-man is een gewelddadige persoon. Hij aarzelde niet om een mens naar boven te trekken en een politieagent aan te vallen.

Zou hij dan twijfel om verzoeker met rust te laten vooral nadat wat verzoeker gedaan heeft.

Daarmee bedoelt ze ‘zelf het initiatief genomen om te scheiden’ wat zeer ongebruikelijk is in de Afghaanse cultuur.

Verzoeker wenst te verwijzen naar pagina 22 van het gehoor verslag waarin gezegd wordt dat haar ex-man haar zal doden mocht ze dit initiatief nemen.”

Ten slotte stelt verzoekster nog dat zij de bescherming van haar land van herkomst niet kan inroepen omdat de lokale autoriteiten aldaar niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het gelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

*“Verweerster stelt dat aan de vrees voor vervolging van verzoeker geen geloof man gehecht worden. Waarom?
Tegenstrijdige verklaringen.*

Verzoeker is niet akkoord met deze stelling omwille van 2 redenen:

Reden 1:

Verzoeker is zowel fysiek als mentaal gebroken. Ter staving hiervan wenst ze te verwijzen naar de meerdere medische stukken in dit dossier.

Omwille van dit element meet ze dat verweerster nagelaten heeft om aan haar het voordeel van twijfel te verlenen.

Verzoeker wenst te verwijzen naar het Handboek van UNHCR waar in paragraaf 199 het volgende staat:

Tegenstrijdige en onnauwkeurig verklaringen zijn op zich niet voldoende om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus. De onderzoeker heeft de verantwoordelijkheid om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier.

Het UNHCR werpt tevens op dat aan de kandidaat - vluchtelingen het voordeel van de twijfel gegund is, op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen.

Verzoeker is laaggeschoold en door de gebeurtenissen in zijn leven en onderweg is hij volkomen getraumatiseerd geweest.

Reden 2:

Verweerster maakt zich schuldig aan een selectieve lezing van het de gehoorverslagen.

Verweerster heeft helemaal geen rekening gehouden met de argumenten van de raadsman van verzoeker op het einde van het gehoor. Verzoeker wenst te verwijzen naar deze argumenten op pagina 27 van het gehoorverslag:

U zegt dat het opmerkelijk is dat mevrouw de naam van die reisgenoten niet kent. Ik weet niet of u dat opgemerkt heeft of niet. Ze moest heel lang nadenken voor ze de naam van haar schoonmoeder kon vertellen. Ze kent de naam van haar twee schoonzussen niet.

Als men zoveel slagen aan haar hoofd krijgt, stampen in de buikt waarna kind verlies, echtgenote van drugsverslaafde is het vanzelfsprekend dat de persoon mentaal gewoon kapt is.

Wat betreft dit element: heel lang nagedacht om de naam van haar schoolmoeder te vertellen: staat in het gehoorverslag niets!!!

Op pagina 17 van het gehoorverslag staat het volgende:

Wat is de naam van uw schoonmoeder,

S. g. (...)

Verzoeker begrijpt niet waarom het dossierbehandelaar niet zo attent was over dit punt. Terwijl ze over een ander punt dat tegen verzoeker kon gebruikt worden het volgende schrijft:

In uw vorige interview verklaarde u dat uw man na een jaar huwelijk ontspoorde, en drugs begon te gebruiken.

{AZ reageert niet}

Het argument van verweerster dat er tegenstrijdigheden zal zijn over dit punt kan niet dienstig ingeroepen worden. Verzoeker verklaart zich nader:

Verzoeker nam zelf het initiatief om te scheiden. Dit is tegen de traditie en verzoeker ex – man bedreigde ook verzoeker met dood.

Daarmee bedoelt ze ‘zelf het initiatief genomen om te scheiden’ wat zeer ongebruikelijk

Verzoeker wenst te verwijzen naar pagina 22 van het gehoor verslag waarin gezegd wordt dat haar ex-man haar zal doden mocht ze dit initiatief nemen.

Verzoekers stelde dat het is mogelijk dat hij vandaag in Kaboel is. Het is een algemeen gekend feit dat het gedrag van een drugsverslaafde niet te voorspellen valt.

Verzoeker meent dat de vrees niet alleen in verleden maar ook op heden en in de toekomst moet behandeld worden.

Het argument van verweerster dat verzoeker problemen niet meer actueel zijn snijdt in die zin geen hout.

Verweerster heeft nagelaten om dit te doen.

Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Verweerster geen rekening gehouden met het profiel van verzoeker

Ze niet in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet.

Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dit middel gegrond is.”

2.1.3. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zij betoogt hierin het volgende:

“Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B – grond.

Hierbij wensen verzoekers te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de ‘sliding scale’:

“Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”.

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen en hij is van oordeel dat ze in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.”

2.2. Stukken

2.2.1. Er worden geen nieuwe stavingstukken aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.2. Op 13 juli 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met de COI Focus "*Afghanistan. Security situation in Kabul city*" van 24 april 2018, het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van mei 2018, p. 1-34, en de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EASO van juni 2018, p. 1, 71-77 en 83-84.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door een verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van het gelijkheidsbeginsel, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij dit beginsel geschonden acht.

Het tweede middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekster er niet in slaagt om haar vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) haar verklaringen over haar vrees voor haar voormalige echtgenoot omwille van haar echtscheiding dermate tegenstrijdig zijn dat de geloofwaardigheid ervan ernstig ondermijnd wordt, (ii) haar verklaringen over haar vrees voor haar voormalige schoonfamilie omwille van hun banden met de taliban op fundamentele wijze ondermijnd worden door tegenstrijdigheden en door de vaststelling dat zij vergeten was dat zij eerder beweerd had dat haar schoonvader en schoonbroer Q. lid zouden zijn van de taliban, (iii) haar vrees voor de neven van haar echtgenoot in Duitsland geen verband houdt met haar land van herkomst en zij bovendien geen concrete informatie over deze personen kon aanbrengen, (iv) ook uit haar relaas met betrekking tot haar reis naar België blijkt dat haar verklaringen op nogal wat punten weinig oprecht zijn, (v) de door haar aangehaalde problemen van huiselijk geweld in het kader van haar huwelijk niet langer actueel zijn, en (vi) de door haar neergelegde stukken deze appreciatie niet kunnen omvormen.

Verzoekster slaagt er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Wat betreft de vrees van verzoekster voor haar voormalige echtgenoot omwille van haar echtscheiding, stelt de Raad vast dat verzoekster tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) verklaarde dat zij noch haar familie na de echtscheiding nog iets hadden vernomen van haar ex-man (adm. doss., stuk 7, Gehoorverslag 8 mei 2017, p. 25). Ook de Raad is van oordeel dat deze vaststelling, die steun vindt in het administratief dossier, pertinent is en door verzoekster niet wordt betwist, de gegrondheid van verzoeksters vrees voor vervolging door haar echtgenoot ondergraaft.

Bovendien treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar hij vaststelt dat de verklaringen van verzoekster over haar vrees voor haar voormalige echtgenoot omwille van haar echtscheiding dermate tegenstrijdig zijn dat de geloofwaardigheid ervan ernstig ondermijnd wordt. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“U verklaarde tijdens het gehoor op het CGVS dat u noch uw familie nog iets vernomen hadden van uw ex-man sinds uw echtscheiding. Toen u vervolgens concluderend werd gevraagd of u of uw familie niets meer hadden vernomen van uw echtgenoot, antwoordde u nog eens affirmatief (CGVS p. 25). De vaststelling dat u na de echtscheiding niets meer vernomen had van uw ex-man ondergraaft reeds de gegrondheid van uw vrees voor uw voormalige echtgenoot. Bovendien strookt deze bewering niet met uw voorgaande verklaringen. Eerder had u namelijk verklaard dat uw ex-man u na de echtscheiding zocht en u wou doden (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Daarnaast had u op het gehoor bij de DVZ ook verklaard dat uw broer en moeder bedreigd worden door uw man en dat hun leven in gevaar was (Vragenlijst CGVS, p. 5). U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd en poneerde dat u, toen u contact had gehad met uw moeder, ze u gezegd had dat blijkbaar uw ex naar Kabul was gekomen en hij op zoek was naar uw familie. Daarom zou uw familie ook verhuisd zijn (CGVS p. 26). Het CGVS kon aan deze uitleg echter geen geloof hechten daar u eerder had verklaard dat uw familie omwille van een beslissing van de huisbaas was verhuisd (CGVS p. 12). Vervolgens poogde u beide verklaringen met elkaar te verzoenen door te stellen dat dit om beide redenen zou geweest zijn (CGVS p. 26). Indien dit zo zou zijn, is het merkwaardig dat u, wanneer gepeild werd naar de redenen van hun verhuis, een beslissing van de huisbaas eerder vermeldt dan de dreiging die van uw ex-man zou uitgaan en hun leven in gevaar zou brengen. Daarenboven had u eerder verklaard dat het op moment van uw laatste contact, vier maanden voor het gehoor, goed ging met uw moeder en uw broer (CGVS p. 26). Verder merkt het CGVS op dat het toch zeer merkwaardig is dat u op het moment van het gehoor bij het CGVS al drie of vier maanden geen contact meer zou hebben met uw familie (CGVS, p.12). Mocht u zich werkelijk zorgen maken om de veiligheid van uw moeder en broer, dan kan worden verwacht dat u hen regelmatig telefoneert.”

Ook wat betreft haar vrees voor haar voormalige schoonfamilie omwille van hun banden met de taliban worden verzoeksters verklaringen ondermijnd door tegenstrijdigheden. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“U werd gevraagd of u mensen kent die bij de taliban zitten. U antwoordde aanvankelijk ontkennend. De vraag werd geherformuleerd, waarop u verklaarde dat uw echtgenoot banden zou hebben met de taliban (CGVS p. 26). U liet echter na dit te vermelden tijdens uw voorgaande gehoor op DVZ (Vragenlijst CGVS, vraag 5) en probeerde deze omissie te vergoelijken door te poneren dat men u dit niet gevraagd heeft (CGVS p. 26). Enerzijds verwijst het CGVS naar het gegeven dat u bij het invullen van de vragenlijst erop gewezen werd dat er van u als asielzoeker verwacht wordt dat u nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom u bij uw terugkeer problemen vreest of riskeert. U kreeg eveneens de kans na dit gehoor om iets toe te voegen maar ging hier niet op in (Vragenlijst CGVS, vraag 8). Anderzijds blijkt dat u bij aanvang van het gehoor op het CGVS stelde dat u de essentie van uw problemen in Afghanistan kon vertellen en er zich geen problemen tijdens dit interview hadden voorgedaan (CGVS p. 2). Uw verklaring voor het niet vermelden van dergelijk belangrijk element dat het beweerde talibanlidmaatschap van uw ex toch is, kon bijgevolg geenszins uw geloofwaardigheid herstellen.

Voorts stelde u dat er nog familie van uw ex-man banden zouden hebben met de taliban. U slaagde er echter niet in te preciseren wie van hen dan wel taliban zouden zijn. U verklaarde niemand van de familie die een link heeft met de taliban persoonlijk te kennen (CGVS p. 26). U had evenwel eerder beweerd dat uw schoonvader en uw schoonbroer Q. (...), lid zouden zijn van de taliban (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat u dit vergeten was (CGVS p. 26). Dat u dergelijke zaken zou vergeten, is evenwel niet aannemelijk en ondermijnt de waarachtigheid van uw vrees voor de zogenaamde familieleden van uw echtgenoot.”

Verzoekster betwist deze vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, niet. Zij voert in het tweede middel wel aan dat zij zowel fysiek als mentaal gebroken is en verwijst hierbij naar meerdere medische stukken in het administratief dossier, doch zij gaat hiermee volledig voorbij aan de volgende concrete motieven in de bestreden beslissing aangaande de door haar neergelegde medische stukken:

“Het psychologisch verslag en het attest van de centrumarts bevestigen dat u psychologische problemen heeft maar kunnen niet worden weerhouden als een overtuigend en tastbaar begin van bewijs van de problemen die u in Afghanistan zou hebben gekend. Een arts of psycholoog kan een uitspraak doen over psychische dan wel fysische letsels die iemand heeft maar kan nooit uitsluitend geven over de omstandigheden die hieraan ten grondslag liggen. Een arts kan enkel voortgaan op hetgeen zijn patiënt – u dus – hem aanreikt. Dat uw psycholoog in het verslag vermeldt dat uw psychische toestand verband houdt met persoonlijke doodsb bedreigingen of huiselijk geweld betreft louter een weergave van uw eigen verklaringen. Bovendien staat dit geenszins uw verklaringen dat u momenteel nog steeds een reëel risico op vervolging door uw voormalige echtgenoot of schoonfamilie loopt.

In zoverre uit deze beide documenten, die overigens werden opgesteld door een arts en een psycholoog en niet door een psychiater, zou moeten blijken dat u kampt met psychische problemen, dient te worden opgemerkt dat hieruit geenszins kan worden afgeleid dat u ten tijde van uw gehoor bij het CGVS zou hebben gekampt met dermate ernstige psychische problemen dat van u niet mocht worden verwacht dat u dit gehoor kon volbrengen en dat u in dit kader volwaardige verklaringen kon afleggen. Uw raadsman bracht, op uw verzoek, het CGVS voor de datum van het gehoor op de hoogte van uw chronische hepatitis C maar maakte nog geen gewag van psychische problemen. Uzelf noch uw raadsman formuleerden bij aanvang van het gehoor bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat het, met uitzondering van een incoherente tijdslijn die kan toegeschreven worden aan uw gebrek aan scholing en waarmee het CGVS in haar beoordeling rekening houdt, op normale wijze is geschied, en kunnen hieruit geen noemenswaardige problemen worden afgeleid.

Ten slotte diende u ook een bundel medische documenten in. Deze betreffen uw contacten met verschillende artsen en voorzien een overzicht van alle medische behandelingen die u onderging in België, gaande van tandartsbezoeken tot uw psychische toestand. Wat uw psychische toestand betreft, wordt opnieuw verwezen naar de hierboven genoteerde opmerkingen. Aangaande andere medische aandoeningen vermeld in het dossier alsook de attestering dat u lijdt aan chronische hepatitis C kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat u zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van medische (psychologische) redenen, dient te wenden tot de daartoe geëigende procedure, i.c. een aanvraag van machtiging tot verblijf, gericht aan de Minister of zijn gemachtigde, op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. Verzoekster toont dan ook niet aan dat de door haar afgelegde tegenstrijdige verklaringen te wijten zijn aan haar fysieke en mentale problemen.

In de mate dat verzoekster, onder verwijzing naar artikel 199 van het “*Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*” van UNHCR, in het tweede middel aanvoert dat tegenstrijdige en onnauwkeurige verklaringen op zich niet voldoende zijn om te besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en dat de onderzoeker de verantwoordelijkheid heeft om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier, gaat zij er enerzijds aan voorbij dat de proceduregids geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat zij er niet kan op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten en anderzijds dat zij ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de redenen waarom zij haar land van herkomst ontvlucht is terwijl van haar minstens verwacht kan worden dat zij middels een coherent en waarachtig relaas aantoonde dat haar aanvraag gerechtvaardigd is.

Waar verzoekster in het tweede middel ook nog de nadruk legt op haar laaggeschooldheid, wordt er op gewezen dat een desgevallend gebrek aan scholing niet kan verklaren dat zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de omstandigheid of zij al dan niet na haar echtscheiding nog contact heeft gehad met haar voormalige echtgenoot en over welke familieleden van haar voormalige echtgenoot lid zijn van de Taliban. De Raad wijst er in dit verband op dat laaggeschooldheid de verstandelijke vermogens niet aantast en dat verzoekster geenszins aantoonde dat zij niet over de verstandelijke vermogens beschikt om eenvoudige vragen over de gebeurtenissen die haar zijn voorgevallen te beantwoorden. Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij op een coherente wijze belangrijke gebeurtenissen kan weergeven, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht.

Er kan immers verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht diens laaggeschooldheid, in het geheugen gegrift staan indien zij zich in werkelijkheid hebben voorgedaan. Ook van een laaggeschoold persoon kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij waarheidsgetrouwe en coherente verklaringen aflegt over de kernaspecten van zijn verzoek om internationale bescherming.

Aangaande de vrees van verzoekster voor enkele neven van haar voormalige echtgenoot in Duitsland, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat de vrees voor vervolging volgens het Verdrag van Genève moet worden beoordeeld ten opzichte van het land waarvan men de nationaliteit bezit, *in casu* Afghanistan, en dat verzoekster bovendien geen concrete informatie over deze personen kon aanbrengen. Zo kon zij hun namen noch de namen van hun ouders geven, wist zij niet wanneer of om welke redenen zij Afghanistan verlieten en wist zij evenmin waar zij zich in Duitsland zouden bevinden. De commissaris-generaal oordeelde terecht dat dit allemaal zeer vaag is en verder afbreuk doet aan verzoeksters geloofwaardigheid.

Vervolgens stelt de commissaris-generaal op goede gronden dat ook uit verzoeksters relaas met betrekking tot haar reis naar België blijkt dat haar verklaringen op nogal wat punten weinig oprecht zijn. Hij overweegt hierover in de bestreden beslissing het volgende:

“U zou Afghanistan verlaten hebben met een familie bestaande uit een broer, een zus en haar zootje (CGVS p. 4). Zij zouden u geholpen hebben bij het organiseren van uw reis en het regelen van uw paspoort (CGVS p. 15). Hoewel u de volledige weg van Afghanistan tot Duitsland met deze familie afgelegd heeft, wou u bijzonder weinig informatie over deze familie verschaffen en verklaarde u hen niet goed te kennen (CGVS p. 3). U werd tijdens het gehoor op het CGVS herhaaldelijk en op verschillende momenten tijdens het gehoor gevraagd naar de namen van deze mensen, maar bleef het antwoord schuldig (CGVS p. 3, 4, 15, 27). Voorts zijn uw verklaringen over wanneer u deze zogenaamde familie dan leerde kennen niet onderling consistent. U verklaarde aanvankelijk dat u hen een week voor vertrek had leren kennen, omdat zij uw burens waren geworden (CGVS p. 3, 15). De Afgaanse context in acht nemend is het reeds opmerkelijk dat een onbegeleide vrouw wordt meegestuurd met een familie die men door omstandigheden slechts een week op voorhand leerde kennen en waarmee u klaarblijkelijk geen contact had (CGVS p. 3). Daarenboven blijkt uit de uitgiftedatum van uw paspoort, waarvoor u eveneens beroep deed op deze zogenaamde familie, dat u deze familie vroeger had leren kennen. Dit paspoort werd immers op 3 augustus 2015 afgeleverd en u verliet Afghanistan pas op 10 december 2015. Pas toen u hierop gewezen werd tijdens het gehoor gaf u toe dat u hen reeds langer kende.”

Waar verzoekster in het tweede middel voorhoudt dat geen rekening werd gehouden met de opmerking van haar raadsman op het einde van het gehoor op het CGVS, met name dat zij heel lang moest nadenken voor ze de naam van haar schoonmoeder kon vertellen en dat *“het vanzelfsprekend (is) dat de persoon mentaal gewoon gekapt is”*, wordt er op gewezen dat uit de hierboven reeds aangehaalde motieven inzake de medische documenten die verzoekster neerlegde duidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met deze argumenten. Van een selectieve lezing van het gehoorverslag is dan ook geen sprake. Bovendien kan uit het loutere gegeven dat verzoekster (volgens haar raadsman) lang diende na te denken voor ze de naam van haar schoonmoeder kon vertellen niet worden afgeleid dat zij niet in staat zou zijn om op een coherente wijze verklaringen af te leggen over de redenen waarom zij haar land van herkomst was ontvlucht en over haar reis naar België. Dit gegeven weerlegt de hoger gedane vaststellingen inzake de door verzoekster voorgelegde medische attesten niet. Aldus slaagt verzoekster er niet in de voorgaande motieven met betrekking tot haar reis naar België te weerleggen of te ontkrachten.

Verder kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar hij in de bestreden beslissing stelt dat de door verzoekster aangehaalde problemen van huiselijk geweld in het kader van haar huwelijk niet langer actueel zijn:

“Uit uw verklaringen en de door u neergelegde stukken bleek immers dat u er vijf maanden voor vertrek in slaagde om te scheiden van uw echtgenoot. U kon hiervoor beroep doen op de Afgaanse autoriteiten, namelijk de politie en de Vrouwenraad. U werd hierbij eveneens gesteund door uw omgeving, die u aanraade om de scheiding aan te vragen (CGVS p. 25). Bij voorafgaand overleg verklaarde uw moeder zich akkoord met uw echtscheiding (CGVS p. 25). Ook uw broer, het oudste mannelijke gezinslid, ging akkoord (CGVS p. 25). Uw maternale oom M. (...) hielp u dan weer met het praktisch regelen van uw echtscheiding (CGVS p. 23). Zelfs uw schoonbroer ging (in afwezigheid van uw man) met u mee om de scheiding te regelen, al zou hij het politiecommissariaat hebben verlaten omdat hij vreesde te worden opgesloten (CGVS, p.21). Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, behalve uw ex-man, ook maar iemand tegen een scheiding gekant was. Zoals hierboven besproken betwist het

CGVS ook dat er sinds uw echtscheiding nog een dreiging van uw voormalige echtgenoot uitging. Bijgevolg zijn er gegronde redenen om aan te nemen dat de vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen in geval van terugkeer."

Verzoekster meent dat deze argumentatie geen hout snijdt en herhaalt dat zij heeft verklaard dat haar ex-man haar zal doden mocht ze het initiatief nemen tot een echtscheiding en dat het mogelijk is dat haar voormalige echtgenoot vandaag in Kabul is. Zij beperkt zich echter tot een herhaling van wat zij eerder tijdens het gehoor voor het CGVS reeds verklaard heeft. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Met haar betoog en door in het algemeen nog te stellen "*dat het gedrag van een drugsverslaafde niet te voorspellen valt*", slaagt verzoekster daar *in casu* niet in.

De hierboven nog niet besproken documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (stuk 16, map met 'documenten') kunnen geen afbreuk doen aan het voorgaande. Verzoeksters paspoort en taskara met vertaling zijn immers slechts een indicatie van haar Afghaanse identiteit, die *in casu* niet ter discussie staat, en de documenten met betrekking tot haar echtscheiding staven louter haar bewering dat zij scheidde van haar echtgenoot, hetgeen evenmin betwist wordt.

In de mate dat verzoekster in het eerste middel, onder verwijzing naar enkele korte passages uit algemene rapporten van UNHCR en Oxfam die betrekking hebben op de situatie van alleenstaande vrouwen in Afghanistan, voorhoudt als alleenstaande vrouw tot een risicogroep te behoren, merkt de Raad op dat een loutere verwijzing naar een risicoprofiel zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie niet volstaat om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Mede gelet op de vaststelling dat verzoekster zelf verklaarde dat zij noch haar familie na de echtscheiding nog iets hadden vernomen van haar ex-man en dat zij voor haar echtscheiding beroep kon doen op de Afghaanse autoriteiten en gesteund werd door haar naaste omgeving en zelfs door haar schoonbroer, haalde verzoekster bovendien geen concrete, ernstige en geloofwaardige problemen aan verbonden aan haar profiel als alleenstaande vrouw die het initiatief had genomen om uit de echt te scheiden van haar drugsverslaafde man. Verzoekster toont dan ook geenszins *in concreto* aan dat of in welke omstandigheden zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst zou dreigen te worden gedood omwille van haar profiel als alleenstaande vrouw.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende artikel 48/6, tweede lid, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekster het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hierover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekster haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoekster in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker om internationale bescherming in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de verzoeker om internationale bescherming een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming. Uit wat hierna volgt, zal blijken dat er voor verzoekster in de hoofdstad Kabul een hervestigingsalternatief voorhanden is dat zowel veilig is als redelijk in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst stelt de commissaris-generaal terecht dat uit actuele en objectieve informatie uit het administratief dossier blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Vervolgens komt de commissaris-generaal na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie dat er voor burgers in de stad Kabul geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Deze informatie wordt genoegzaam bevestigd in de door verwerende partij bij aanvullende nota van 13 juli 2018 aangebrachte COI Focus "Afghanistan. Security situation in Kabul city" van 24 april 2018, het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van mei 2018 en de "Country Guidance: Afghanistan" van EASO van juni 2018 (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Verzoekster brengt geen informatie bij die van aard is om aan te tonen dat de door verwerende partij aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er actueel sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de stad Kabul zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en laat de motieven van de bestreden beslissing op dit punt volledig ongemoeid. Bijgevolg wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de stad Kabul door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

De Raad is voorts samen met de commissaris-generaal van oordeel dat van verzoekster, rekening houdend met haar persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij zich in de Afghaanse hoofdstad Kabul vestigt. Zo wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat uit het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van UNHCR van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief in het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging en dat uit de verklaringen van verzoekster bleek dat zij zowel tijdens als na haar huwelijk kon terugvallen op haar familiaal netwerk te Kabul. Zij schetste op het CGVS immers een beeld waarbij zij tijdens haar huwelijk heen en weer ging tussen de steden Kabul en Pul-e Khumri (adm. doss., stuk 7, Gehoorverslag 8 mei 2017, p. 14). Wanneer het niet goed ging in haar huwelijk, kwam haar broer haar vaak ophalen in Pul-e Khumri om haar mee te nemen naar Kabul (adm. doss., stuk 7, Gehoorverslag 8 mei 2017, p. 11 en 24). Verzoekster verklaarde tevens dat zij tijdens haar

huwelijk vaker in Kabul verbleef dan in Pul-e Khumri (adm. doss., stuk 7, Gehoorverslag 8 mei 2017, p. 11) en dat haar moeder haar ook financiële steun verleende (adm. doss., stuk 7, Gehoorverslag 8 mei 2017, p. 23 en 25). Ook na de echtscheiding kon verzoekster op haar familiaal netwerk leunen. Zij kon opnieuw intrekken bij haar moeder en broer (adm. doss., stuk 7, Gehoorverslag 8 mei 2017, p. 27) en haar broer was bereid zijn auto te verkopen om haar reisweg te bekostigen (adm. doss., stuk 7, Gehoorverslag 8 mei 2017, p. 3).

Er mag dan ook worden aangenomen dat verzoekster, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan zij de nationaliteit bezit, in staat is om buiten haar regio van herkomst in haar levensonderhoud te voorzien.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoekster geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in haar hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoekster in de hoofdstad Kabul over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient ten slotte te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.11. De aangevoerde middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN